

Svatební Fotografie Agi Sofferové

Tohle je moje svatební fotografie. Můj manžel, Josef Soffer a já jsme se vzali v roce 1947 tady ve Znojmě. Byl to občanský sňatek. Vedle nás sedí manželova matka Anna a jeho otec Hynek. Nahoře uprostřed je má sestra Helena se svým manželem Emilem Jockerem a napravo vedle ní stojí můj bratr Josi.

Úplně vlevo je strýc mého muže, bratr jeho matky se svou ženou. A napravo jsou jejich syn a dcera.

Můj manžel se jmenoval Josef Soffer. Je to hebrejské jméno. Soffer znamená písař. Byl o dost starší než já, narodil se v roce 1907 v Kravsku, což je kousek tady od Znojma. Jeho mateřtinou byla čeština a vždycky se považoval za Čecha, byl to velký vlastenec. Do Znojma se přistěhoval s rodiči jako dítě a chodil tu do školy. Měl jen obecnou školu, ale možná pak měl nějakou tu obchodní, takovou, kterou dělali příručí. Před válkou pracoval jako obchodní zástupce pro velkou společnost. Prodával košile a kravaty a byl docela úspěšný. No a pak se dostal do koncentráku. Byl v několika táborech, v Terezíně, Osvětimi. Ztratil tam svou první ženu a dítě. Jeho první žena se jmenovala Herta, stejně jako jeho sestra. Byla taková drobná. Jeho syn Robert byl jen o deset let mladší než já. Herta nebyla stará, když šla do plynu, ale matky s dětmi neměly šanci. Z Osvětimi šel můj manžel do Německa na práci. Myslím, že byl osvobozený v Buchenwaldu.

Rodiče mého manžela se jmenovali Hynek a Anna. Ona byla moc hodná, taková malá, drobná dáma. Byla taková fajnová, z dobré rodiny. Jejich dcera Herta je nějakým způsobem dostala před válkou do Palestiny, kde spolu žili v kibucu. V roce 1947 se oba vrátili sem do Znojma a jednu dobu s námi žili. Jejich domek totiž Němci předtím vyvlastnili. Ale můj manžel ho dostal zpátky v restituci. Před válkou měl otec mého muže vepředu obchod a vzadu měl chladírnu, protože byl řezník. Prodával kuřata, slepice, husy, zkrátka drůbež. V roce 1948 se jeho rodiče vrátili do Izraele a babička, manželova matka, tam zemřela. Tak se děda vrátil zase do Znojma. Pamatuju si, že když dětem bylo deset, nějakou dobu žil tady. Ale pak mu manžel zaplatil cestu a on se vrátil do Izraele, zase do toho kibucu. Tam se mohl vždycky vrátit. Oba manželovi rodiče jsou pohřbeni v tom kibucu v Izraeli. Jeho otec zemřel někdy v 80. letech.

S manželem jsme se potkali tady ve Znojmě. Uviděl mě, zamiloval se a nenechal se odradit. Byl celý divý. Vzali jsme se v roce 1947. Byl mezi námi dost velký věkový rozdíl, 17 let. V době, kdy jsme se vzali, mu bylo 42 a mně 25. Dnes bych to své dceři nedoporučila, ale tehdy jsem si dala říct. Po válce byl člověk jako vytržený z kořenů, byla jsem bolavá tak, že křesťanského chlapa jsem za muže nechtěla. Ale ani nebyla příležitost, abych vám pravdu řekla.